

סיפרה ליליאן גאוסט
צייר ווילי פוגני

"יסוג ותיחסר לנו החרפה של כנעה".
ראש העיר התרשם מאוד מעצמה שהקינה
אייכא והוא אמר לה להתקרב.

"אנא, אייכא" אמר "אמרי לנו את תוכניתך".

אייכא הרימה את קולה כר שכולם שמעו
אותה היטב ואמרה "קדם כל אנו מוכרים

למצוא עגל!"

"עגל?" קרא ראש
העיר בהשתוממות
"איך נמצא לך עגל.
הרי שחתנו כבר את
כל הבהמות שrank נתן
היה למצוא בעיר. לא
nocל למצוא אחת גם
אם נציע לknות אותה
בזהב טהור".

אר אייכא עמדה על
שלה וכל תושבי העיר התפזרו וחיפשו. ובסוף
מצא עגל קטן, לבן ויפה, מוסתר על ידי קמן
אחד, שקיווה למכור אותו בסוף רב. למרות

האויב שם מצור על העיר תלצון באלגיריה
והתושבים סבלו מאד. לא נמצא כמעט מזון
בעיר ורק במחירים גבוהים ביותר ניתן היה
לקנות לחם או בשר. התושבים העניים יותר
נפטרו כבר מרעב. בתים-חולים היו מלאים
בחולמים, בכל מקום נראה רק אבל ויואש ואפיון
האנשים האמיצים ביותר אבדו תקווה.

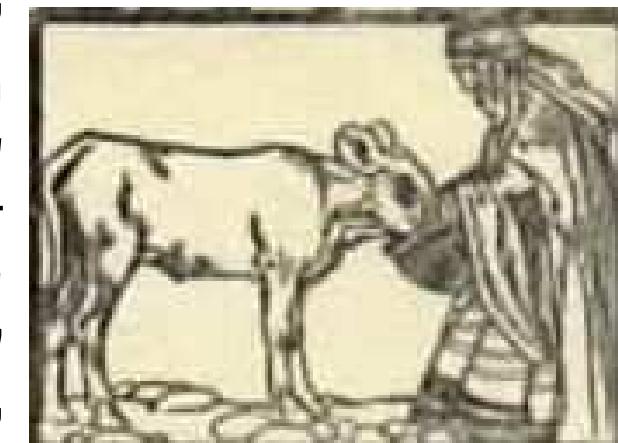
בסוף ראש העיר אסף את כל התושבים.
"ידידי" אמר "לא נשאר לנו אלא להיכנע. אין
לנו יותר הספקה ובקרוב נמוות כולנו מרעב".
שקט השתרר בין כל הנאספים ורק בכ"י מר
נשמע מנשים וממהות שחיבקו את ילדיהן
bijosh. אך אחרי רגע התרוממה אישא זקנה,
בעל פנים מקומות ארך עיניים יוקדות כמו
 אלה של עיט. שמה היה אייכא וכשהיא יצאה
 מההמון דמותה השפואה התהיירה ונעשתה
 גבוהה.

"לא, לא!" היא קראה "עוד לא נכנע. תוכנית
 שלי יכולה להצליל את העיר. אם תעשו מה
 שאומרים לכם, בעזרת הנביא מhammad האויב

דבר נורא! איןך יודעת שבעירנו ילדים מזמנים
מרעב ושלוחלים במרפאות אין אוכל כלל?
אריך יתכן שתבזבזי את הגרעניים היקרים?"
אריך אייכא המשיכה לאכיל את העגל כאילו
לא שמעה זאת כלל, עד שהאוויומים של ראש
העיר ושל יתר התושבים הכריחו אותה לדבר.
"תנו לי לבצע את תוכניתי" ביקשה "האויב
ייסוג." אנשים משכו בכפתפיים ועזבו אותה.
כשהעגל אכל את הכל, אייכא הובילה אותו
לשער העיר ואמירה לחילימ השומרים שם
לפתחו. הם תחילה סירבו, אך ראש העיר בא
בעצמו כדי למצוות זאת עליהם. כשהשער
נפתח אייכא דחפה את העגל החוצה, והוא
מיד התחיל לכרסם את העשבים שמעבר
לחומה.

חיילי האויב לא נתנו לו לעשות זאת זמן רב.
הם תפסו אותו והובילו בשמחה רבה לפניו
מלך המלך והאלופים הביטו על העגל
בהתומותות.

קריאות התנגדות שלו העגל הובא לכיכר
העיר וחיוור בא על שפטיה הדקotas של אייכא.
"עכשו תביאו קצת גרעיני דוחן" קראה ושוב
התושבים הגיעו בקריאות הפתעה.
"אין לנו דוחן בכל העיר, כפי שאתה צריכה
לדעת" אמר ראש
העיר, כי חשש
שהתקווה שהעירו
דבריה של אייכא
עלולות להתפוגג.
"חיפשו מבית
לבית" לא ויתרה
אייכא, והאנשים
שוב התפזרו בעיר עד שאחרי שעوت של
חיפוש הביאו חוף גרעיני דוחן.
אייכא הרטיבה את הגרעניים כדי שהכמונות
תראה גדולה יותר והתחילה לאכיל בהם את
העגל.
"מה אתה עוזה?" קרא ראש העיר וננדם "זה

"חשבתי שהעיר כמעט ומטה מרעב" קרא הוד מלכותו "אבל אילו קר היה, התושבים היו בודאי שוחטים גם את העגל היפה".

"הוא נראה קצת רזה" אמר אחד האלופים "אבל הוד מלכותו צודק. נראה יש להם יותר הספקה מאשר חשבנו, כי אחרת היו בודאי אוכלים את העגל מזמן".

חיל המלך נראו מיאשים מהעמידה הארוכה לפני העיר. כדי לפיז אותם צוה המלך לשחוט את העגל ולתת אותו להם, כי כבר זמן מה לא אכלו בשר כלל.

כשחטו את העגל מצאו בקיבתו גרעיני דוחן עוד לא מעוכלים וזה הפтиיע אותם עוד יותר. הם הבינו שטעו נראה בהערכת העיר תלצון. פניו של המלך החמירו כאשר סופר לו הדבר והוא אסף את האלופים.

"אם לתושבי העיר יש די דוחן כדי להאכיל עגל" אמר זה אנחנו, ולא הם שנמות מרעב אם לא נסימ את המצור".

האלופים נענו את ראשם בהסכמה כי גם החילים שלהם התחילה לחוש רעב ועייפות

שדות ריקים. הודות לעולול העיר ניצלה.
האזורים המאושרים הרימו את אייכא על
כטפיהם והובילו דרך כל העיר בשמחה, וראש
העיר דאג שבמשך כל חייה לא יחסר לה
דבר.

אחרי המצור הארוך, והם חששו מהتمرדות.
"אין ברירה אלא לסתת" אמרו והמסר עבר
כמו אש בכל המחנה.
באוטו הלילה האויב נעלם, כפי שניבאה
אייכא, ומচוץ לחומות העיר לא נראה אלא

